

6. Tale ved Skoleaarets Afslutning, 1884.

[Kilde: „Folkebladet“ for 13de Mai 1884. Afslutningsfesten holdtes den 7de Mai. — Udg.]

Det er i en Stund som denne, da Ungdommens Glæde over at have rukket sat langt frem blander sig med det dybe Alvor ved Tanken paa, hvad der skal komme, det rette Sieblik til at stanse og kaste et Blif tilbage og prøve om muligt at se et lidet Gran fremover.

Chi det er det, som gjør Afslutningsfesten fra Skolen saa forunderlig gribende, saa underlig fortryllende for den unge, at hele Livet samler sig med sin Glæde og sin Smerte i et eneste kort Sekund. Minderne bliver saa vaagne og lyslevende, som om de ikke hørte til det længst forsvundne, men samlede sig med smilende Miner rundt os og nikkede over til os og sagde: Her er vi, vi har alle været med og gjort vort til, at du er kommen hid. Nu vil vi være med og holde Fest og glede os over, at det ikke var forgjæves du gik igjennem Sorgen, det var ikke umygtigt, at vi bragte dig Glæden.

Og Fremtidens drømmene, de møder ogsaa frem i en saadan Stund. Halvt tilsløret er deres Ansigt, men de bøjer sig fjerligt og mildt over vort Hoved og hvisser til os: Giv ikke op, vi er her endnu, og hvad der er udrettet, det er et dygtigt Skridt henimod det Maal, vi holdt op for dig i de tunge Stunder i dit Liv.

Og naar Fortid og Fremtid saaledes samles i Ungdommens Glædesstund, saa lyser det rundt den unges Sie med glitrende, blinkende Stjerner, og han ved knapt, efter hvilke han skal gribte, dem der leger i Mindernes dybe Kilde, ellers dem der vinker i Længselens blaau Fjærne.